

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Valenty a soudců JUDr. Aleny Lustigové a JUDr. Michala Pažitného ve věci žalobce J. O., narozeného dne [redacted], bytem v [redacted], zastoupeného Mgr. Jiřím Karpíškem, advokátem v Praze 10, V Olšinách 10, proti žalované společnosti GTS International spol. s r.o., IČ 48114855 se sídlem ve Středoklukách, U Hřiště 260, zastoupené Mgr. Lucií Bohatovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Vinohradská 938/37, o zaplacení 105.943,- Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 19. července 2004, č.j. 10 C 899/2003-45

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I.stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 24.544,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Výše označeným rozsudkem soud I.stupně uznal žalovanou společnost povinnou zaplatit žalobci částku 105.943,- Kč s 3,5% úrokem z prodlení od 5.prosince 2002 do zaplacení a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Výrokem II. uznal žalovanou povinnou nahradit žalobci náklady řízení ve výši 28.966,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonné odvolací lhůtě (§ 204 odst.1 o.s.ř.) odvolání žalovaná společnost. Trvala na tom, že reklamaci žalobce vyřídila ve lhůtě stanovené § 19 odst.3 zákona č.634/1992 Sb., splnění lhůty prokázala knihou odeslané pošty, neboť se jim dosud nepodařilo dohledat podací lístek a i nadále v tomto směru ve spolupráci s Českou Poštou pátrají. Nesouhlasila s tím, že soud I.stupně při svém rozhodování vycházel pouze z výpovědi žalobce ohledně přípravy na jazykovém kurzu ke složení zkoušky Certificate of

Proficiency (dále jen CPE), protože k takovému závěru neměl oporu v dalším dokazování. Pokud žalobce svá tvrzení prokazoval přiloženým informativním letákem, pak tento leták nebyl součástí smlouvy a nesplnění věci tam uvedených nebylo porušením smluvních podmínek. V doplňku k odvolání zdůraznila, že v řízení nebylo prokázáno, že žalobce o svém zájmu studovat ke zkoušce CPE žalovanou informoval. o čemž svědčí i to, že v přihlášce nezatřhl stupeň velmi pokročilý a byl proto jako pokročilý zařazen do stupně Advanced English. Pokud by totiž takový zájem skutečně měl, pak by trval na tom, aby tato skutečnost byla výslovně uvedena v cestovní smlouvě a nespolehal by se pouze na katalog Jazykové kurzy 2002. Měla proto za to, že nedůslednost žalobce při uzavírání smlouvy nemůže jít k tíži žalované. Nesouhlasila se závěrem soudu, že neprokázala vyřízení reklamace žalobce ze dne 7. listopadu 2002. Trvala na tom, že žalobce zájezd reklamoval e-mailem ze dne 8. října 2002, přičemž tuto reklamaci vyřídila dne 23. října 2002 svým zaměstnancem J. [REDACTED] F. [REDACTED]. Reklamaci ze 7.11.2002 je nutno dle názoru žalované posuzovat jako uplatnění práva žalobce z odpovědnosti za porušení závazků z cestovní smlouvy podle § 852i odst.1,2 s odkazem na ust. § 852b odst.2 písm.b) občanského zákoníku a všeobecné podmínky žalované, které byly součástí cestovní smlouvy. I pokud by připustila, že reklamovaná vada byla neodstranitelná, pak nelze postupovat dle ust. § 623 odst.1 občanského zákoníku, které upravuje odpovědnost za vady prodané věci a nikoli vady poskytnuté služby. Reklamované vady by dle žalované bylo možno posuzovat dle ust. § 852k odst.2,3,4 občanského zákoníku a v případě, že služba cestovního ruchu nebo její podstatná část nebyla poskytnuta řádně a včas, v souladu s cestovní smlouvou, by byla cestovní kancelář povinna vrátit zákazníkovi rozdíl v ceně. V tomto konkrétním případě se však žalovaná v cestovní smlouvě nezavázala zajistit pro žalobce specifický druh studia, ale pouze mu zprostředkovat studium na jazykové škole. Závěrem soudu I.stupně vytýkala, že zcela opomněl použít ustanovení § 457 a § 458 odst.1 občanského zákoníku, dle kterých, je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal. Prokázáno bylo, že žalobce absolvoval k datu 9.prosince 2002 44 dnů výuky ve třídě z možných 56, placeno mu bylo ubytování za prvé čtyři týdny, zprostředkováno nezbytné vízum a protože žalobce netvrdil, že by nesložil zkoušku CPE (reklamoval pouze neotevření jazykového kurzu na tuto zkoušku), lze z této skutečnosti dovodit, že tuto zkoušku úspěšně absolvoval. Nelze proto dle žalované příp. nárok žalobce z odstoupení od cestovní smlouvy posuzovat dle ust. § 852h odst.2 občanského zákoníku jak tvrdí žalobce, neboť toto ustanovení lze použít jen na případy, kdy dojde k odstoupení od cestovní smlouvy před zahájením zájezdu. Závěrem svého odvolání pak vyslovila podiv nad tím, že soud I.stupně vzal za prokázané náklady žalobce spojené s ubytováním, byť žalobce tyto náklady neprokázal a doložil pouze doklady od 11.9.2002 do 25.9.2002, tedy za prvních 14 dnů ubytování, které hradil ze svého, byť od září byl se způsobem výuky nespokojen a mohl očekávat, že bude uplatňovat náhradu škody. Protože žalovaná ve vztahu k žalobci splnila své povinnosti, ke kterým se zavázala v cestovní smlouvě, tj. zajistila žalovanému studium na jazykové škole ve stanovenou dobu se studijním vízem na částečný pracovní úvazek, včetně čtyř týdnů ubytování na koleji a žalobce odchodil 12 týdnů jazykového kursu, nevznikl mu žádný právní důvod pro vrácení zaplacené ceny zájezdu a náhrady škody. Žádala proto, aby rozsudek soudu I.stupně byl změněn, žaloba zamítnuta a žalované společnosti přiznána náhrada nákladů řízení před soudem I.stupně i před soudem odvolacím.

K odvolání žalované společnosti se písemně vyjádřil žalobce, který odvolání považoval spíše za účelové. Měl za to, že žalobce v odvolání překrucuje výsledky dokazování, neboť skutečnost, že žalobce měl zájem absolvovat zájezd, tj. jazykový kurz, pouze za předpokladu, že se bude jednat o přípravný jazykový kurz anglického jazyka ke složení mezinárodní zkoušky standardu Cambridge v úrovni CPE, byla prokázána jak jeho

výslechem, tak dokladem o složení zkouška CAE z roku 2000, která je o stupeň nižší než CPE, přihláškou v níž v rubrice „znalost jazyka“ uvedl čtvrtý stupeň korespondující s úrovní CAE, informačním letákem, jazykové školy CL English Language School v Londýně, který mu předal svědek K[REDAKOVANÝ] a e-mailovou korespondencí. V dodatku svého vyjádření pak upozornil i na to, že v přihlášce, kterou zpracovával pracovník žalované není žádná kolonka, v níž by bylo možno vyplnit, jaký konkrétní kurs a ke složení jaké zkoušky zájemce požaduje a jeví se proto nynější tvrzení žalované společnosti o takové možnosti jako nevěrohodné. Pokud nyní žalovaná společnost tvrdí, že v přihlášce měl být zatržen stupeň „velmi pokročilý“, pak toto tvrzení považoval za zcela nelogické, neboť pokud by takových jazykových znalostí dosahoval, pak by se nezajímal o studium v přípravném kurzu ve Velké Británii a zkoušku stupně CPE by absolvoval na britském konzulátu v Praze. Nesouhlasil ani s názorem žalované, že informační leták nebyl součástí cestovní smlouvy, neboť dle ust. § 9 zákona č.634/1992 Sb., resp. § 10 odst.1 zákona č.159/1999 Sb., ale i přímo ve smyslu ust. § 852d občanského zákoníku je cestovní kancelář povinna ve stanovených lhůtách poskytnout zákazníkovi písemně další informace o všech skutečnostech, které jsou pro zákazníka důležité a které jsou jí známy, pokud nejsou již obsaženy v cestovní smlouvě nebo v katalogu, který byl zákazníkovi předán, v to počítaje i údaje o tom, zda je pro zájezd požadován minimální počet zákazníků včetně termínu, kdy nejpozději před odjezdem musí být zákazníkovi oznámeno, že nebylo tohoto minimálního počtu dosaženo a cestovní kancelář zájezd ruší. Nesouhlasil dále s tvrzením žalované v odvolání, že zájezd reklamoval svým e-mailem ze dne 8.října 2002, neboť dle článku 7. všeobecných podmínek pro zájezdy s jazykovým programem v zahraničí si žalovaná společnost vymínila, že zákazník musí uplatnit svoji reklamaci ústně u příslušné jazykové školy nebo písemně u EWATP, GTS International, což žalobce také svou reklamací ze dne 7.listopadu 2002 učinil. Se žalovanou společností pak souhlasil v tom, že soud I.stupně nesprávně aplikoval ust. § 623 odst.1 občanského zákoníku, ovšem s ohledem na ust. § 852h odst.2 občanského zákoníku, které svým obsahem ust. § 623 odpovídá, neměla tato skutečnost vliv na rozhodnutí v řízení. Již však nesouhlasil s tím, že by jím uplatněné nároky měly být posuzovány dle ust. § 852k odst.,2,3,4 občanského zákoníku, neboť toto ustanovení upravuje zcela odlišnou situaci. Za nesprávný považoval i názor žalované týkající se použití ust. § 457 a 458 odst.1 občanského zákoníku a to právě s ohledem na dikci ust. § 852h odst.1 občanského zákoníku. Ve smyslu tohoto zákonného ustanovení není žalovaný oprávněn uplatňovat a vůči žalobci jakékoli plnění, zvláště když poskytnutý zájezd byl pro žalobce zcela bezcenný a právě z toho důvodu byl předčasně ukončen. Pokud žalovaná společnost ve svém odvolání zpochybňovala jím požadovanou náhradu za ubytování, pak poukázal na to, že potvrzením vystaveným jazykovou školou ze dne 3.prosince 2002 bylo prokázáno, že si ubytování v Londýně platil až do 4.prosince 2002, výši týdenního nájemného doložil a upozornil, že stejné nájemné bylo placeno i v hostelu, v němž mu ubytování zajistila žalovaná společnost. Rozsudek soudu I.stupně považoval za správný a žádal, aby byl potvrzen.

Krajský soud, jako soud odvolací, přezkoumal k odvolání žalované společnosti napadený rozsudek (§ 212 věta první o.s.ř.), přezkoumal i řízení, které jeho vydání předcházelo a posléze dospěl k přesvědčení, že odvolání žalované není opodstatněné.

Žalobce se v tomto sporu domáhá zaplacení částky 105.943,- Kč s příslušenstvím s tím, že se žalovanou společností uzavřel cestovní smlouvu jejímž předmětem byla účast na přípravném jazykovém kursu pořádaném v jazykové škole CL English Language School v Londýně a to po té, co při předchozím projednávání podmínek kursu mu bylo absolvování tohoto kursu doporučeno pracovníkem žalované společnosti s tím, že po jeho absolvování bude připraven ke složení mezinárodní zkoušky standardu Cambridge v úrovni CPE, když

zkoušku o stupeň nižší úrovně Certificate in Advanced English (CEA) absolvoval v roce 2000, o čemž pracovníka žalované společnosti také informoval. Protože úroveň jazykového kursu neodpovídala kritériím pro složení požadované zkoušky a žalovaná společnost ani přes urgence v jazykové škole a u žalované společnosti nezajistila přípravný kurs určený ke složení požadované zkoušky, žalobce od cestovní smlouvy odstoupil. Vzhledem k odstoupení od smlouvy požadoval vrácení žalované společnosti zaplacené ceny zájezdu 47.250,- Kč a ceny jízdenky z Prahy do Londýna a zpět 2.150,- Kč a z titulu náhrady škody pak požadoval zaplacení částky 1.800,- Kč za vízum a částky 54.743,- Kč za ubytování v Londýně v době od 2. září 2002 do 4. prosince 2002, kdy od smlouvy odstoupil.

Soud I.stupně žalobě po provedeném dokazování vyhověl a žalovanou společnost uznal povinnou zaplatit žalobci částku 105.943,- Kč s požadovaným úrokem z prodlení s tím, že oba žalobcem uplatněné nároky jsou důvodné. Uzavřenou cestovní smlouvu považoval za platnou a i když neobsahovala specifikaci konkrétního jazykového kursu, za součást této smlouvy považoval jak katalog se všeobecnými podmínkami pro zájezdy s jazykovým programem, tak i brožuru, která byla žalobci předána a v níž bylo uvedeno, že v jazykové škole uvedené ve smlouvě může zájemce studovat ke zkoušce CPE. Protože kurs zajištěn nebyl a žalovaná reklamaci žalobce nevyřídila ve stanovené lhůtě, považoval odstoupení žalobce od uzavřené cestovní smlouvy za platné a žalovanou společnost uznal povinnou vrátit žalobci jím poskytnuté plnění. Protože byly splněny i všechny předpoklady odpovědnosti za škodu, kterými jsou vznik škody, porušení právní povinnosti, příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody a zavinění škůdce, shledal soud I.stupně oprávněným i nárok žalobce na náhradu škody a žalovanou uznal povinnou mu tuto škodu zaplatit.

Se závěry soudu I.stupně se odvolací soud v podstatě ztotožňuje a v podrobnostech proto odkazuje na správná skutková zjištění soudu I. stupně. Předně je třeba souhlasit s tím, že mezi účastníky vznikla platná cestovní smlouva, kterou se žalobce zavázal zajistit žalobci přípravný kurs s výukou anglického jazyka s tím, že v žalobcem vybrané a žalovanou společností doporučené škole (CL English Language School), se bude moci připravit ke zkoušce CPE. Je tomu tak, proto, že dle ust. § 852b odst.1 písm.b) občanského zákoníku *musí písemná cestovní smlouva mimo jiné obsahovat vymezení zájezdu, zejména termín jeho zahájení a ukončení, uvedení všech poskytovaných služeb cestovního ruchu, které jsou zahrnuty do ceny zájezdu, místo a doba jejich trvání, přičemž vymezení zájezdu může být nahrazeno odkazem na číslo zájezdu nebo jiné označení v katalogu jen v případě, že katalog obsahuje všechny tyto informace a byl zákazníkovi předán*. V tomto případě bylo prokázáno, že žalobce měl zájem právě o přípravný kurs anglického jazyka v němž se připraví ke složení zkoušky CPE, o čemž informoval zástupce žalované společnosti. Ten mu při jednání předal katalog „Studium v zahraničí 2002“ z něhož zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaná společnost zajišťuje přípravné zkouškové kursy po jejichž absolvování je možno složit žalobcem požadovanou zkoušku CPE a doporučena mu byla škola CL English Language School a kurs General English. Současně mu byla předána brožura (informační leták) této školy, přičemž dle názoru odvolacího soudu je třeba tuto brožuru považovat za součást katalogu a tedy i součást cestovní smlouvy, neboť obsahuje podrobné informace týkající se kursů pořádaných školou, která byla žalobci žalovanou společností doporučena a je zde výslovně uvedeno, že ke složení žalobcem požadované zkoušky se lze připravit v „CL General English class“, tedy v kursu „General English“, který byl žalobci doporučen a posléze jím i vybrán. Pokud by tomu tak nebylo, pak by nebyl dán žádný důvod k předání této brožury žalobci, který své přání zcela zřetelně vyslovil a upozornil na již absolvovanou zkoušku CAE a postup žalované společnosti při uzavírání cestovní smlouvy by pak bylo možno považovat

za porušení ustanovení § 8 zákona č.634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, které stanoví zákaz klamání spotřebitele a v odst.1 praví, že *nikdo nesmí klamat spotřebitele, zejména uvádět nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepřesné, nejasné, dvojsmyslné nebo přehnané údaje anebo zamlčet údaje o skutečných vlastnostech výrobků nebo služeb či úrovni nákupních podmínek.* Pokud nyní žalovaná společnost v odvolání poukazuje na to, že žalobce měl svůj požadavek - přípravu ke zkoušce CPE - výslovně uvést v přihlášce, pak odvolací soud tuto námitku považuje za neopodstatněnou. S ohledem na výše uvedené má odvolací soud za prokázané, že žalobce při jednání se žalovanou společností uváděl, že chce studovat v přípravném kursu ke zkoušce CPE. Tuto skutečnost do přihlášky neuvedl zejména proto, že v době kdy se k přípravnému kursu hlásil, přihlášky vyplňoval pracovník žalované společnosti (svědek K[REDAKCE]), což bylo v řízení jednoznačně prokázáno.. Bylo tedy povinností pracovníka žalované společnosti skutečnosti uváděné zájemcem o přípravný kurs, do přihlášky uvést, což neučinil. Pokud svědek K[REDAKCE] ve výpovědi před soudem I. stupně popřel, že by žalobce požadoval určitý přípravný kurs, pak ani odvolací soud této jeho výpovědi neuvěřil, neboť v takovém případě by neměl svědek vůbec žádný důvod předávat žalobci ještě brožuru, která informuje právě o tom, že v jazykové škole doporučené žalobci žalovanou společností se lze, v doporučeném kursu, na požadovanou zkoušku připravit. Z přihlášky samotné pak je zřejmé, že údajem o zvoleném kursu byl pouze odkaz na město (v tomto případě Londýn), kde bude kurs probíhat a tiskopis přihlášky v části týkající se zvoleného kursu uvedení jiných údajů ani neumožňoval. Neopodstatněná je i další námitka žalované společnosti týkající se nesprávného údaje o znalostech anglického jazyka. Z přihlášky je zřejmé, že žalobce své znalosti anglického jazyka hodnotil jako „pokročilý“. Tomuto jeho hodnocení odpovídá i skutečnost, že složil zkoušku CAE (Certificate in Advanced English), což žalobce opravňuje k tomu, aby své znalosti anglického jazyka hodnotil právě jako pokročilé.

V řízení před soudem I. stupně bylo dále prokázáno, že přípravný kurs, do kterého byl žalobce zařazen neumožňoval jeho přípravu k požadované zkoušce, neboť znalosti studentů studujících v témže kursu byly na podstatně nižší úrovni, připravovali se ke složení zkoušek na nižší úrovni a jiný kurs otvírán nebyl. Protože přes mnohé stížnosti žalobce prostřednictvím elektronické pošty nebyla žalovanou společností sjednána náprava, postupoval žalobce v souladu s článkem 7. Všeobecných podmínek pro zájezdy s jazykovým programem a vady zájezdu řádně písemně reklamoval dopisem ze dne 7.listopadu 2002 a domáhal se poskytnutí sjednaného jazykového kursu, tedy kursu v němž se bude moci připravovat ke zkoušce CPE, zároveň požadoval snížení ceny za již absolvovanou část jazykového kursu a současně upozornil na možnost odstoupení od cestovní smlouvy pokud nebude reklama vyřešena dohodou s tím, že bude žádat vyrovnání. Podle § 19 odst.3 zákona č.634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění platném v době uzavírání cestovní smlouvy, *je povinností prodávajícího, či jím pověřeného pracovníka (v tomto případě cestovní kanceláře) rozhodnout o reklamaci ihned, ve složitých případech do tří dnů. Do této lhůty se nezapočítává doba, přiměřená podle druhu výrobku či služby, potřebná k odbornému posouzení vady. Reklama včetně odstranění vady musí být vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklama, pokud se prodávající se spotřebitelem nedohodne na delší lhůtě. Po uplynutí této lhůty má spotřebitel stejná práva, jako by se jednalo o vadu, kterou nelze odstranit.* Prokázáno bylo, že žalovaná společnost o reklamaci v zákonné třídní lhůtě nerozhodla a protože reklama nebyla vyřízena ani do třiceti dnů postupoval soud I. stupně správně, když reklamovanou vadu považoval za neodstranitelnou. Nelze souhlasit s názorem žalované společnosti, která za reklama považovala stížnosti žalobce uskutečňované elektronickou poštou, neboť dle všeobecných podmínek, které jsou součástí cestovní smlouvy, musí být reklamováno buď ústně, nebo písemně u žalované společnosti.

Za platné považuje odvolací soud i odstoupení žalobce od cestovní smlouvy, neboť vytýkaná vada odstraněna nebyla. Soud I. stupně však pochybil, když nároky z odstoupení od smlouvy v důsledku neodstranitelné vady posuzoval dle ust. § 623 občanského zákoníka, které upravuje nároky kupujícího vzniklé v souvislosti s uzavřenou kupní smlouvou. Protože mezi účastníky byla uzavřena cestovní smlouva, měly být nároky žalobce vyplývající z odstoupení od smlouvy posouzeny dle ust. § 852h odst.2 občanského zákoníku. Dle tohoto ustanovení *je-li důvodem odstoupení zákazníka od cestovní smlouvy porušení povinnosti cestovní kanceláře stanovené cestovní smlouvou nebo tímto zákonem nebo nedojde-li k uzavření nové cestovní smlouvy podle § 852g odst.2, je cestovní kancelář povinna bez zbytečného odkladu vrátit zákazníkovi vše, co od něj obdržela na úhradu ceny zájezdu podle zrušené cestovní smlouvy, aniž by byl zákazník povinen platit cestovní kanceláři odstupné. Právo zákazníka na náhradu škody tím není dotčeno.* Není pochyb o tom, že k odstoupení žalobce od cestovní smlouvy došlo proto, že cestovní kancelář porušila povinnosti vyplývající pro ni z uzavřené cestovní smlouvy, neboť přes urgence žalobce nebyl zajištěn sjednaný přípravný kurs. Je proto povinna dle výše citovaného zákonného ustanovení vrátit žalobci vše co od něj dostala, tedy celkem částku 49.400,- Kč představující cenu zájezdu, včetně dopravy. Není pochyb ani o tom, že porušením závazku z cestovní smlouvy vznikla žalobci škoda, neboť pobyt v místě jazykové školy byl zcela bezúčelný, když mu nebyl až do odstoupení od smlouvy zajištěn sjednaný přípravný kurs. Má proto dle výše citovaného zákonného ustanovení nárok na náhradu škody v celkové výši 56.543,- Kč, představující platbu za ubytování a vízum, neboť byly splněny všechny předpoklady odpovědnosti žalované společnosti za vzniklou škodu tak jak vyplývají z ust. § 420 občanského zákoníku a to porušení právní povinnosti, vznik škody a příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody a konečně zavinění žalované společnosti. Výše škody byla také žalobcem řádně prokázána, byť předložil jen část dokladů za ubytování. Prokázáno však bylo, že v místě kursu ubytován byl a jím požadovaná částka je běžnou platbou za ubytování v obdobných zařízeních. Nutno uvést, že žalované společnosti se v průběhu celého řízení nepodařilo své odpovědnosti zprostit. Podle § 852j odst.2 občanského zákoníku *se cestovní kancelář může odpovědnosti za škodu způsobenou porušením právní povinnosti zprostit jen tehdy, prokáže-li, že tuto škodu nezavinila ona ani jiní dodavatelé služeb cestovního ruchu poskytovaných v rámci zájezdu a škoda byla způsobena a) zákazníkem, b) třetí osobou, která není spojena s poskytováním zájezdu, pokud tuto skutečnost nebylo možné předpokládat nebo byla nevyhnutelná, nebo c) neodvratitelnou událostí, které nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze požadovat.* Za žádných takových okolností ke škodě žalobce nedošlo, neboť byla zaviněna výlučně žalovanou společností, která sjednaný přípravný kurs nezajistila.

S ohledem na výše uvedené odvolací soud rozsudek soudu I. stupně dle § 219 o.s.ř. jako správný potvrdil, když chybné právní posouzení nároku žalobce na vrácení ceny zájezdu dle ust. § 623 občanského zákoníku, nemělo na správnost rozhodnutí soudu I. stupně vliv.

Poukazovala-li žalovaná společnost ve svém odvolání na to, že věc měla být posouzena dle ust. § 852k občanského zákoníku, pak odvolací soud se s tímto názorem neztotožňuje, neboť toto ustanovení lze použít na případné reklamace při neposkytnutí služby řádně a včas, nikoli však na nároky z odstoupení od smlouvy. Nelze souhlasit ani s tím, že věc měla být posouzena s přihlédnutím k příslušným ustanovením občanského zákoníku upravující nároky z bezdůvodného obohacení, neboť ust. § 852h odst.2 občanského zákoníka je speciálním ustanovením a výslovně stanoví, že zákazník má v případě odstoupení od smlouvy z důvodu porušení povinností cestovní kanceláří nárok na vrácení všeho, co od něho cestovní kancelář obdržela. Nutno opětovně zdůraznit, že poskytnutý kurs byl svou kvalitou

výuky pro žalobce zcela nepřijatelný a pobyt v místě kursu tedy zcela zbytečný. Nelze přehlédnout ani to, že žalovaná společnost měla od data zaplacení kursu k dispozici zaplacenou cenu kursu, kterou mohla disponovat, ale ani to, že předmět cestovní smlouvy od níž bylo žalobcem odstoupeno je podstatně rozdílný od cestovních smluv, kterými je pro zákazníky cestovních kanceláří zajišťován rekreační pobyt v době jejich dovolené, když účelem cestovní smlouvy od níž bylo žalobcem odstoupeno nebyl rekreační pobyt ve vybraném místě, ale získání vyšších jazykových znalostí. Závěrem je možno ještě dodat, že odvolací soud se nezabýval tvrzením žalované společnosti, která z postupu žalobce v tomto sporu a zejména z jeho písemných podání, usoudila, že zkoušku CPE vykonal. Tato své tvrzení žalovaná společnost jednak neprokázala a jednak jde o nepřipustné novum ve smyslu ust. § 205a odst.1 o.s.ř., neboť účastníci byli soudem I.stupně řádně poučeni dle § 119a odst.1 o.s.ř...

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud za použití ust. § 224 odst.1 a § 142 odst.1 o.s.ř., když žalobce měl v odvolacím řízení plný úspěch. Žalobci přiznal náhradu nákladů ve výši 24.544,- Kč, které mu vznikly zastoupením advokátem v odvolacím řízení, které si vyžádalo tři úkony právní služby. Přiznaná náhrada sestává z paušální odměny advokáta ve výši 20.400,- Kč, z tří paušálních částek po 75,- Kč, které přísluší ke každému uskutečněnému úkonu právní služby a dále z částky 3.919,- Kč odpovídající 19% dani z přidané hodnoty z přiznané odměny a náhrad, tedy z částky 20.625,- Kč. Výše přiznané náhrady je plně v souladu s ust. § 3 odst. 5 vyhlášky č.484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální odměny advokátů za zastupování účastníka v občanském soudním řízení, s ust. § 13 odst.3 vyhlášky č.177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb a s ust. § 137 odst.3 o.s.ř.. O povinnosti zaplatit přiznanou náhradu k rukám zástupce žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 149 odst.1 a § 160 odst.1 o.s.ř..

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání z důvodů uvedených v ust. § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř., tj. v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolání může účastník podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, tedy u Okresního soudu Praha-západ. Rozhodne o něm Nejvyšší soud ČR v Brně.

V P r a z e dne 13.dubna 2005

Za správnost vyhotovení :
Ivana Jirušová

Předseda senátu :
JUDr. Zdeněk V a l e n t a
v. r.

